

Гледаме а на всако мѣсто, на сѣхата земля, по морето, по сички те каша сиромашки и богатски, въ многоцѣнните палаты на богатите, въ высокыте престола на царѣте и на князовите.

Сичката таа вселенна е жилище на малцина живы, а пакъ гробъ е на безчестъ мъртвы, и това е катадневната наша работа, неколкъ да умирайтъ, и неколкъ отъ насъ да ги погребѣватъ. Нищо друго негледаме по често отъ смъртта. и нищо друго не вѣрѣваме помѣчно отъ смърта. Гледаме, чи умирайтъ челоѣците, но не вѣрѣваме чи ще да умремъ и нѣе. Казѣваме чи сме смретни, но правиме сичките наши работы, така, като чи сме безсмртни. Азжиге са двойно, и зашто са надѣеме, чи нещеме да мремъ, та живѣеме грѣшно, и зашто живѣеме грѣшно, заради тоа умираме и безъ поканиѣе. Коистинѣ двойна тѣета (зарарь) и на надеждата ни, коато загубѣваме, и на спасеніето ни, кое то неспечелѣваме.

Но ѿ сѣтний челоѣче! кой е той, дето да се е родилъ на тоа свѣтъ и да не е умрелъ; „Кто есть челоѣкъ, иже поживетъ и не ѡзритъ смерти псал.“ Ты си са за тоа родилъ (до кога да е) да мрешъ— едно само нещо можеше да та изкави отъ смъртта, сир. ако да не бы са былъ родилъ никогда. Ако не вѣрѣвашъ отъ тогова покойнаго мъртвеца, който лежи предъ очите ти, ако не вѣрѣвашъ, отъ тыа гробища, што ги тѣпчишъ сосъ нозѣте си, то повѣрѣвай баремъ на тоа, дето говори мъртвийо чрезъ